

Familie rechtbank Oost-Vlaanderen (afd. Gent), vonnis van 29 november 2018

Huwelijk – Huwen in het buitenland – India – Attest van geen huwelijksbeletsel – Consulaire wetboek – Artikel 70 – Artikel 71 – Verzet door het parket – Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk aan te gaan – Artikel 146bis BW – Schijnhuwelijk

Mariage – Mariage célébré à l'étranger – Inde – Certificat de non-empêchement à mariage – Code consulaire – Article 70 – Article 71 – Opposition par le parquet – Qualité et conditions pour conclure un mariage – Article 146bis C. civ. – Mariage simulé

In de zaak

van

S., geboren te Gent op [...] 1992, van Belgische nationaliteit, wonende te [...] eiser, bijgestaan door mr. [...], advocaat te [...]

tegen

de **procureur des Konings Oost-Vlaanderen, afdeling Gent** met kabinet in het gerechtsgebouw te 9000 Gent, Opgeëistenlaan 401/B, verweerder, vertegenwoordigd door eerste substituut-procureur des Konings

verleent de rechtbank het volgende vonnis.

De rechtbank heeft de partijen gehoord tijdens de terechtzitting van 15 november 2018 en heeft de stukken ingezien, inzonderheid de dagvaarding betekend op 1 oktober 2018 en de syntheseconclusies/stavingstukken van de partijen.

De rechtbank heeft het debat gesloten tijdens de terechtzitting van 15 november 2018 en de zaak in beraad genomen.

I. Voorwerp van de vordering

De eiser heeft de Belgische nationaliteit en wenst in India te huwen met A., die de Indische nationaliteit heeft en haar woonplaats in India heeft.

De Indische overheid vereist voor dit huwelijk dat de eiser een attest van geen huwelijksbeletsel (hierna afgekort als 'AGH') voorlegt.

De eiser en A. zouden zich op 18 maart 2018 verloofd hebben en op 17 juli 2018 in [...] (India) in het huwelijk getreden zijn volgens de Sikh-ceremonie.

Volgens de eiser heeft hij op 26 juli 2018 aan de Belgische Ambassade in New Delhi (India) verzocht om de afgifte van een AGH.

Volgens de verweerder heeft de vader van de eiser op 22 juli 2018 aan de Belgische Ambassade in New Delhi (India) verzocht om de afgifte van een AGH voor de eiser.

Bij aangetekende brief van 31 augustus 2018 meldde de verweerder aan de eiser op gemotiveerde wijze dat hij zich verzet tegen de uitreiking van het gevraagde AGH.

Op 1 oktober 2018 dagvaardt de eiser de verweerder. Volgens zijn conclusie neergelegd ter griffie op 6 november 2018 vordert hij te horen zeggen voor recht dat de beslissing van 31 augustus 2018 van de verweerder, waarbij hij zich verzet tegen de uitreiking van het attest van geen huwelijksbeletsel aan de eiser, ontvankelijk doch ongegrond is, en wordt opgeheven. Voor het overige verzoekt de eiser de verweerder te veroordelen tot het betalen van de gerechtskosten die aan zijn zijde begroot worden op de dagvaardingskosten van 279,50 euro en de basisrechtsplegingsvergoeding van 1.440,00 euro. Indien de vordering van de eiser ontvankelijk maar ongegrond zou verklaard worden, verzoekt de eiser om slechts veroordeeld te worden tot het betalen aan de verweerder van de minimumrechtsplegingsvergoeding van 90,00 euro.

Bij conclusie neergelegd ter griffie op 31 oktober 2018 verzoekt de verweerder om het beroep van de eiser ontvankelijk maar ongegrond te verklaren, dienvolgens het verzet tot uitreiking van het AGH uitgebracht door de verweerder te bevestigen en de 'verwerende partij' te veroordelen tot de gedingkosten, nog te begroten na de betekening van het vonnis.

II. Beoordeling

1. Algemeen

Op 15 juni 2014 is het Consulair Wetboek in werking getreden. De aanvraag van de eiser om een AGH te bekomen, dateert van juli 2018 zodat de vordering dient beoordeeld te worden volgens dit Consulair Wetboek.

Hoofdstuk 11 van deze wet bepaalt:

“Hoofdstuk 11 - De consulaire attesten

Art. 68. Het hoofd van een consulaire beroepspost geeft consulaire attesten af. De minister bepaalt de voorwaarden waaronder deze attesten worden afgegeven.

Art. 69. Het hoofd van een consulaire beroepspost geeft aan Belgen die een huwelijk willen aangaan in het ambtsgebied van zijn consulair ressort, op hun verzoek, een attest af van 'geen huwelijksbeletsel' waaruit blijkt dat er naar Belgisch recht geen wettelijk bezwaar bestaat tegen het huwelijk, indien de buitenlandse overheid de voorlegging van dit attest eist.

Art. 70. Het attest wordt slechts uitgereikt indien na onderzoek blijkt dat de verzoeker naar Belgisch recht voldoet aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan. Bij de aanvraag van het attest moet de in het buitenland wonende verzoeker woonplaats kiezen in België voor de briefwisseling en betekeningen. Het hoofd van de consulaire beroepspost zendt, indien niet wordt voldaan aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk aan te gaan of bij ernstige twijfel over het voldoen aan de vereiste hoedanigheden en voorwaarden, de aanvraag van het attest aan de bevoegde procureur des Konings en geeft de verzoeker hiervan kennis.

Art. 71. De procureur des Konings kan zich binnen drie maanden na ontvangst van de aanvraag van het attest, waarvan de consulaire beroepspost de ontvangst betekent bij de indiening van de aanvraag, verzetten tegen de uitreiking ervan. Hij kan deze termijn met een periode van maximum twee maanden

verlengen. Hij brengt desgevallend zijn gemotiveerd verzet onverwijld ter kennis van de belanghebbende partijen, de consulaire beroepspost bij welke het attest werd aangevraagd, de dienst Vreemdelingenzaken en de ambtenaar van de burgerlijke stand van de woonplaats in België van de verzoeker. De opheffing van het verzet kan binnen de maand van de kennisgeving van het verzet worden gevraagd voor de rechtbank van eerste aanleg van het ambtsgebied van de procureur des Konings die zich heeft verzet tegen de uitreiking van het attest. De rechter doet uitspraak op korte termijn. Indien de procureur des Konings binnen de in het eerste lid bedoelde termijn geen verzet heeft aangetekend, gaat het hoofd van de consulaire beroepspost onverwijld over tot de uitreiking van het attest.”

Het AGH is conform dit wetboek derhalve een 'consulair attest' en geen akte van de burgerlijke stand.

Tot voormelde 'hoedanigheden en voorwaarden' bedoeld in artikel 70 van het Consulair Wetboek behoort ook de vereiste van artikel 146bis BW (zie memorie van toelichting, die stelt dat deze hoedanigheden en voorwaarden vervat liggen in de artikelen 144-164 BW – *“Dit betekent dat ook moet voldaan zijn aan artikel 146bis en dat het attest niet kan worden uitgereikt indien het voorgenomen huwelijk een schijnhuwelijk is in hoofde van een van de partijen”* - MvT, Parl. St. Kamer 2012- 2013, nr. 53K2673/001, 15).

Artikel 146bis BW bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

2. Ontvankelijkheid van de vordering

De vordering is regelmatig en tijdig (want op 1 oktober 2018 werd de dagvaarding betekend, zijnde binnen de maand na de kennisgeving van verweerders verzet op 31 augustus 2018) ingeleid, zodat ze ontvankelijk is.

3. Ten gronde

De verweerder stelt dat het beoogde huwelijk een schijnhuwelijk betreft en de eiser betwist dit.

De vraag is of de verweerder zijn stelling bewijst. Aangezien de intentie van partijen nooit met absolute zekerheid te achterhalen is, wordt vereist dat de bewijsmiddelen een decisief karakter hebben en dat er een eenduidig vermoeden bestaat dat niet wordt tegengesproken. Het komt er met andere woorden op aan een geheel van omstandigheden aan te duiden dat met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid aangeeft dat het voorgenomen huwelijk wordt afgewend van zijn normale intentie en er dus wel degelijk sprake is van een schijnhuwelijk doordat partijen, of één van hen, enkel op het oog hebben een constructie op te zetten om een materiële zekerheid of voordelen te verschaffen (zie o.m. Gent, 24 februari 2005, *NjW* 2005, 1173; Gent, 16 juni 2005, *RAGB* 2006, 543 e.v.).

De verweerder stelt dat het bewezen is dat de eiser en A. met het afsluiten van hun huwelijk niet de intentie hebben het tot stand brengen van een duurzame samenleving, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde:

- de betrokken partijen weten weinig tot niets over elkaar; uit het verhoor van de eiser blijkt dat hij niet weet wanneer zijn vrouw geboren is, wanneer hun religieus huwelijk werd ingezegend en wat haar huidig adres is; hij weet dat ze broers en zussen heeft maar weet hun namen niet

- en heeft hen ook nog niet ontmoet. Ook mevrouw A. weet heel weinig over de eiser. Zo stelt ze dat hij in een chocoladefabriek werkt terwijl de eiser in een drukkerij werkt;
- de eiser vult in de vragenlijst in dat ze elkaar een eerste maal ontmoet hebben in 2018 en mevrouw A. vult in dat hun eerste ontmoeting plaatsvond in oktober 2017; hoe de ontmoeting verliep, wanneer de partijen elkaar hebben gezien is allemaal niet duidelijk;
 - In de ingevulde vragenlijst geeft de eiser duidelijk te kennen dat het zijn vader is die voorstelde te huwen met mevrouw A. Mevrouw A. verklaarde dat het de zus van de vader is die het huwelijk arrangeerde;
 - de verweerder stelt zich vragen in welke mate dat de beide partijen achter hun huwelijk staan; de eiser verklaarde duidelijk aan de verbalisanten dat hij met mevrouw A. gehuwd is op vraag van zijn vader.

Volgens de verweerder blijkt uit het geheel van de omstandigheden dat minstens in hoofde van mevrouw A. het huwelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel in België. Het huwelijk met de eiser opent verblijfsrecht in België. Verder overloopt de verweerder de criteria van de omzendbrief van 6 september 2013: de partijen verklaarden te communiceren in het Engels maar mevrouw kan enkel rudimentair Engels; de partijen hebben elkaar pas in levende lijve ontmoet in maart 2018 en dan is er al sprake van een verloving, wat toch wijst op een zeer snelle gang van zaken; de eiser kan niet meedelen in welke stad A. woont; A. verklaarde dat de eiser in een chocoladefabriek werkt terwijl het een drukkerij is; uit de ingevulde vragenlijst geeft de eiser duidelijk aan dat het zijn vader is die voorstelde om te huwen met A. A. verklaarde dat het de zus van de vader is die het huwelijk arrangeerde.

Voor het overige wijst de verweerder er op dat ook in het geval van een gearrangeerd huwelijk altijd sprake moet zijn van de oprechte wil van de beide partijen om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan. Men mag toch in het kader van een huwelijk redelijkerwijze verwachten dat de partners interesse tonen in elkaar. De door de eiser voorgelegde foto's overtuigen niet: ze hebben enkel betrekking op een ceremonie en tonen niet het dagdagelijks duurzaam samenleven van levenspartners aan. Dat de partijen naast elkaar zitten in huwelijksgewaden bewijst niet dat zij het engagement van een duurzame levensgemeenschap zijn aangegaan.

De eiser wijst er vooreerst op dat hij al met A. gehuwd is volgens de Sikh-ceremonie, op 17 juli 2018 in [...] (India) en dat er wel degelijk sprake is van een doelgebonden levensgemeenschap. Als bewijs van hun oprechte intenties legt de eiser foto's van de verloving, de religieuze huwelijkssluiting en het religieus huwelijksfeest voor, alsook de uitnodigingen hiervoor en de factuur voor het feest (van 5.000,00 euro). Samengevat ontkent de eiser niet dat het gaat om een in India gebruikelijk gearrangeerd huwelijk waarbij de toekomstige partners in contact komen via een advertentie. De ouders van de eiser hebben deze advertentie geplaatst en A. en haar ouders brachten ingevolge deze advertentie een bezoek aan de vader van de eiser (in oktober 2017 toen hij in India was). In maart is de eiser met zijn moeder naar India gereisd voor de verloving en in juli 2018 is hij met A. religieus gehuwd. Het wordt niet aangetoond dat er sprake is van een onoprechte wil. Dit huwelijk mag eenvoudig niet door een westerse bril bekeken worden. In de Sikh cultuur kennen de aanstaande echtgenoten elkaar niet goed en de eiser verwijst hiervoor naar rechtspraak: een gearrangeerd huwelijk wijst niet noodzakelijk op het ontbreken van de wil om een doelgebonden levensgemeenschap op te bouwen. De eiser kon door de stress verschillende antwoorden niet meer onmiddellijk geven. Het moeilijke Indische adres kon de eiser niet weergeven omdat hij in België is geboren. Ook de namen van de broers en zussen van A. kon hij niet weergeven omdat hij deze slechts één maal gezien had, namelijk op het huwelijksfeest. Voor het overige werkt de eiser wel in een drukkerij, maar als er te weinig werk is gaat hij werken in een chocoladefabriek. Bovendien kan niet op basis van een korte vragenlijst geoordeeld worden dat A. gebrekkig Engels spreekt. Er is wel degelijk sprake van een daadwerkelijke en goede communicatie tussen de eiser en A.

De rechtbank onderzoekt hieronder of de eiser en/of A. kennelijk niet de bedoeling hebben om een duurzame leefgemeenschap te stichten met elkaar.

Om de intenties van het kandidaat echtpaar te beoordelen, beschikt de rechtbank over een gestandaardiseerd interview van A. en de eiser op de Belgische Ambassade in New Delhi van 26 juli 2018, een verhoor van de eiser en een onaangekondigd huisbezoek door de politie van Gent op 29 augustus 2018 en de stavingstukken van de eiser.

De rechtbank onderzoekt hieronder de verschillende argumenten.

- *Het gearrangeerd aspect van het geplande huwelijk en de snelle gang van zaken*

Het wordt door niemand ontkend dat er sprake is van een huwelijk dat gearrangeerd wordt door de beide families. Dit aspect alleen is niet doorslaggevend om te spreken van een onoprecht huwelijk. Maar het is niet omdat een huwelijk volgens de Indische traditie (van het gearrangeerde huwelijk) afgesloten wordt, dat er verder geen onderzoek meer kan gedaan worden naar de oprechtheid van de intenties van de aanstaande echtgenoten. Het enige doorslaggevende element is de vraag of de aanstaande huwelijkskandidaten daadwerkelijk de wil hebben om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan.

Feit is dat de familie van de eiser een annonce geplaatst heeft waarbij de eiser als huwelijkskandidaat werd voorgesteld. De eiser wordt in deze advertentie beschreven als een 25-jarige jongeman met de Belgische nationaliteit, waarbij ook zijn lengte en maandelijks inkomen vermeld worden.

- *De kennis van de aanstaande echtgenoten over elkaar, de mogelijkheden tot communicatie en verstandelijke beperkingen van de eiser*

De rechtbank kan er niet om heen dat de aanstaande partners elkaar totaal niet kennen.

Zo blijkt uit het verhoor van de eiser dat hij niet weet wanneer zijn vrouw geboren is, wanneer hun religieus huwelijk werd ingezegend en wat haar huidig adres is; hij weet evenmin of ze een diploma heeft en of ze naar school gegaan is. De eiser weet dat A. broers en zussen heeft, maar weet hun namen niet en heeft hen ook nog niet ontmoet. De eiser slaagde er evenmin in de naam van de vader en moeder van A. te vermelden.

Ook mevrouw A. weet heel weinig over de eiser.

Verder kunnen er ook vragen gesteld worden bij de omstandigheden en het tijdstip van hun eerste ontmoeting. De eiser vermeldde 2018 als tijdstip terwijl A. oktober 2017 vermeldde. Maar hoe de ontmoeting verliep en wanneer precies de partijen elkaar voor het eerst hebben gezien is allemaal niet duidelijk.

Dat de kandidaat echtgenoten elkaar niet kennen, blijkt niet alleen uit hun verhoor op de ambassade en bij de politie, maar de eiser betwist dit eigenlijk ook niet. Hij argumenteert enkel dat er sprake is van een gearrangeerd huwelijk. Nochtans is dit niet voldoende.

Uit geen enkel stuk blijkt dat de eiser en A. en na de religieuze huwelijksluiting nog enig contact gehad hebben met elkaar, wat toch een minimum is om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen. Een minimum aan interesse en communicatiemogelijkheden is vereist.

In de voorliggende omstandigheden is er zo goed als geen interesse en zijn er weinig communicatiemogelijkheden. Het ziet er naaruit dat de communicatiemogelijkheden van de aanstaande echtgenoten zeer beperkt zijn.

Zo spreekt A. zeer gebrekkig Engels.

Aan de zijde van de eiser ziet de rechtbank een partner met beperkte verstandelijke mogelijkheden.

Uit de voorgelegde stukken van de Belgische ambassade blijkt dat consul [...] twijfelt aan de verstandelijke vermogens van de eiser. De eiser zou niet over deze vermogens beschikken om de vragen te beantwoorden. Dit stemt overeen met de vaststellingen van de politie tijdens het verhoor van de eiser van 29 augustus 2018: het blijkt heel moeilijk om met de eiser een normaal gesprek te voeren. Bij de simpelste vragen moet de eiser wachten om antwoord te kunnen geven en hij zit dan voor zich uit te staren. De eiser verklaarde zelf een geestelijke achterstand te hebben.

Ook uit het stuk 9 van de eiser zelf blijkt dat hij wel degelijk een verstandelijke beperking heeft: hij werkt bij de vzw [...], een werkplaats voor aangepaste arbeid en uit het attest van 14 januari 2013 van de directie-generaal van personen met een handicap blijkt dat de eiser een vermindering van zijn zelfredzaamheid heeft met 9 punten. Dit betekent dat de eiser getest is op zes criteria (je kunnen verplaatsen, eten bereiden en opeten, je verzorgen en aankleden, je woning onderhouden en huishoudelijke activiteiten doen, gevaar inschatten en vermijden en contacten onderhouden met andere personen) en grote tot zeer grote moeilijkheden ondervindt om aan deze criteria te voldoen.

Uit het verhoor is verder gebleken dat de eiser enkel handelt omdat zijn vader en familie dit zo willen. Het huwelijk is geregeld tussen de beide vaders van de eiser en A. Volgens de eiser zijn de beide vaders vrienden van elkaar.

Er is dan ook niet alleen sprake van zeer beperkte mentale vermogens van de eiser, maar tevens van geen enkele inbreng van de eiser bij de beslissing om te huwen met A. De vraag is in hoeverre het huwelijk niet opgedrongen wordt aan de eiser en ook aan A. De eiser verklaarde letterlijk: "(...) *Mijn vader heeft de keuze gemaakt met wie ik zou trouwen. Ik heb daar niet veel in te zeggen gehad. (...)*", en op de vraag "*Bent U met A. getrouwd omdat uw vader U dat gevraagd heeft?: Ja*". Verder verklaarde de eiser dat er geen cadeaus werden gegeven en dat hij niet weet waar het officieel huwelijk zou doorgaan. Evenmin weet hij wie het trouwfeest zou betalen. Klaarblijkelijk regelt de vader van de eiser ook diens bankzaken en is het de bedoeling dat als A. naar België zal komen, zij bij de ouders van de eiser zullen blijven wonen. Bij zijn verhoor op de ambassade in India vermeldde de eiser ook uitdrukkelijk dat hij met A. nog niet gesproken had over de toekomst.

- *Het ontbreken van essentiële kennis over elkaars familieleden*

Naast een gebrekkige kennis over elkaars personalia is er tevens sprake van een compleet gebrek aan kennis over elkaars familieleden.

- *Overige*

De rechtbank kan er verder niet omheen dat het stukkenbundel van de eiser niets bijbrengt. Het gaat enkel om geposeerde foto's van tijdens de verloving, de religieuze huwelijksluiting en het religieus huwelijksfeest. Uit niets blijkt enige betrokkenheid van de partners.

De rechtbank besluit dat de kandidaat echtgenoten totale vreemden voor elkaar zijn en dat zij enkel huwen op verzoek van hun familie.

Uit het geheel van de hierboven beschreven omstandigheden dient afgeleid te worden dat met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid het voorgenomen huwelijk wordt afgewend van zijn normale intentie en er dus wel degelijk sprake is van een schijnhuwelijk doordat partijen, of één van hen, enkel op het oog hebben een constructie op te zetten om een materiële zekerheid of voordelen te verschaffen. In dit geval heeft het voorgenomen huwelijk van de betrokkenen voor A. een verblijfsrechtelijk voordeel in België. Aangezien zij de eiser zo goed als niet kent, ziet de rechtbank geen andere dan verblijfsrechtelijke redenen voor het sluiten van het voorgenomen huwelijk. Dat de Belgische nationaliteit (met eraan verbonden een verblijfsrecht in België) ook een belangrijk punt van aantrekking voor een huwelijk met de eiser vormt, blijkt onder meer uit de in India geplaatste advertentie waarin dit aspect uitdrukkelijk vermeld werd.

Het verzet van de procureur des Konings tegen de afgifte van een AGH dient dan ook niet te worden opgeheven. De vordering van de eiser is ongegrond.

4. *Gerechtskosten*

Aangezien de vordering van de eiser ongegrond is, dient hij veroordeeld te worden tot de betaling van de gerechtskosten. Een rechtsplegingsvergoeding is niet toegewezen aangezien de verweerder niet vertegenwoordigd wordt door een advocaat.

5. *Uitvoerbaarheid bij voorraad*

Overeenkomstig artikel 1398/1, § 3 kunnen vonnissen met betrekking tot de staat van personen, niet uitvoerbaar bij voorraad worden verklaard.

Dit vonnis heeft betrekking op de staat van personen, zodat het niet voorlopig uitvoerbaar kan worden verklaard (zie L. De Schrijver, "De wet van 2 juni 2013 - het juridisch arsenaal in de strijd tegen schijn- en gedwongen relaties andermaal uitgebreid", *TBBR* 2015, 50 (randnummer 12 - inzonderheid verwijzing naar artikel 572*bis* Ger.W.).

OP DEZE GRONDEN,

DE RECHTBANK,

OP TEGENSPRAAK,

met inachtneming van artikel 2 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, verklaart de vordering van de eiser ontvankelijk, maar wijst ze af als ongegrond.

Veroordeelt de eiser tot het betalen van de gerechtskosten en begroot deze aan zijn zijde op € 275,28 dagvaardingskosten en bijdrage aan fonds voor juridische tweedelijnsbijstand en aan de zijde van de verweerder op € 0,00.

Aldus uitgesproken op de openbare terechtzitting van de zeventiende familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, van negenentwintig november tweeduizend achttien.

Heeft de zaak volledig behandeld en erover geoordeeld: rechter Katja Jansegers, bijgestaan door griffier Els Bogaert.